

Věstník PFJcz

Až budeme předkové

Přemýšleli jste někdy o tom,
jak budou jednou vzpomínat
právě na vás?

Pocházíme z rohatého boha

Proč si s pohanskými chanty
nedělat, co se nám zlíbí.

Pohanství mezi řádky

Pojďte s námi do pohádky!
Nebo raději do snových krajín
fantasy a pověstí

Krásy a záhady Bílé skály

Podzimní výprava
do dávných časů.

Miky: Cítím se být pohanem

Rozhovor o blogování,
etnickém pohanství
a rodičovství.

Samhain 2014

NOVOROČNÍ PŘEDSEVZETÍ

DOST BYLO TICHÝCH ROZJÍMÁNÍ A VNITŘNÍCH MEDITACÍ! POHANŮM SE ŘÍKÁ POHANI HLAVNĚ PROTO, ŽE KAŠLOU NA ZVYKLOSTI A MÍSTO TOHO NEJRADĚJI PÍJÍ ... NO, JAKO POHANI.

O ÚCTĚ K PŘEDKŮM A OTEVŘENÝCH BRANÁCH JSTE VE SPOJENÍ SE SAMHAINEM SLYŠELI JIŽ MNOHOKRÁT. ALE SLYŠELI JSTE NĚKDY, ŽE PRO MNOHÉ POHANY BYL SAMHAIN TAKÉ NOVÝM ROKEM? CO KDYBYCHOM TUTO TRADICI VRÁTILI NAZPĚT?

Jestli pohanství něco vůbec znamená, tak je to všeobecné užívání si života „tady a teď“, zatímco příznivci jiných náboženství řeší své oblíbené nebe, peklo, ráj. Posunout oslavy Nového roku právě na Samhain má své nespočetné výhody.

Tak především v obchodech již seženete veškeré potřebné vybavení na řádně nezřízenou novoroční oslavu, protože váš nejbližší nadnárodní superobchod naskladnil zásoby sektu již v červenci jenom proto, aby tento rok přišel se silvestrovskou nabídkou opravdu první.

Rádobyvtipné estrády v televizi běžnému pohanovi scházet nebudou, protože buď stejně televizi nemá, anebo si místo toho pustí nějakou opravdovou pohanskou pecku, co náhodou našel na Internetu a v dobré pohanské víře si ji zazálohoval na svůj domácí oltář boha Internetu.

Ale to nejdůležitější na každém správném Novém roce a nejpádnější důvod, proč slavit Nový rok už v listopadu, je samozřejmě finanční. Celoroční permice do fitka vás vyjde nekřesťansky levně, protože s hubnutím se přeci tradičně začíná až prvního ledna.

v nejbližší době...

12.11. Vernisáž výstavy Yggdrasil

Vernisáž výstavy pohanského autora Jaroslava Švandrlíka - Yarwika Galerie Draka, Trutnov

Pubmoot v Dobré společnosti

tradiční posezení a tématické povídání v hospůdce Podíme společně připít na Bohy, nás samotné a užít si blížící se Yule!

více informací a termín na webu a FB PFIcz, ČPS a Moravského pohanstva

20.12. Slavnost

6. ročník již tradičního předvánočního průvodu večerní Prahou

více informací na e-mailu cody@bloxxter.info

6. - 8.2. Pohanský ples

společenská událost sezóny, 3. ročník klasického plesu spojeného s přednáškou, rituálem a výukou společenských tanců *Chata Agáta, Lučany nad Nisou*

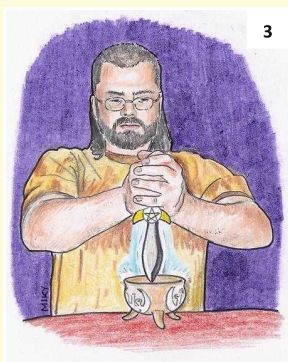
více na webu Stezky pohanství

1

2

3

Z tohoto čísla

1 Přemýšleli jste někdy o tom, že pohanské chanty mají své autory? Lucile vás seznámí s tím, co se stane, pokud se jim nelíbí, jak je s jejich tvorbou nakládáno **2** Zajímají vás stará hradiště a další pohanská místa? Pak vás Liliana a její fotoaparát zvou na další výlet za historií **3** Mikyho a jeho kresby asi není třeba představovat. A nebo ano? Pro Věstník ho vyzpovídal Tasselhof

Z REDAKČNÍ POŠTY

Vážené čtenářstvo,

děkujeme! Děkujeme za vaši přízeň a za čas, který trávíte nad stránkami Věstníku. Pro nás, kteří píšeme a připravujeme články, je to ta nejlepší motivace.

Nejsem sice členem redakce kdovíjak dlouho (tuším, že někdy o Vánocích tomu bude rok), ale už teď je mi jasné, že hodin věnovaných PFI a Věstníku rozhodně nebudu nikdy litovat. Práce pro tak skvělé pohanské uskupení mi přináší ohromnou radost a hlavně nadšení.

Jediné, co trochu postrádám(e), je odezva. Proto se nebojte napsat i jen krátký komentář, pochvalu či kritiku, zkratka cokoli. Reakce čtenářů je něco, co dokáže člověka neuvěřitelně podpořit.

Takže ještě jednou díky a doufám, že se i dál budeme potkávat skrze Věstníky!

Eylonwai

Milí přátelé,

je tomu právě rok, co jsme se spolu začali o každém velkém svátku setkávat nad novým Věstníkem PFI. Při této příležitosti bych vám chtěla poděkovat za vaši přízeň, a protože po roce už je co bilancovat, ráda bych se vás zároveň zeptala, co na Věstník říkáte vy, kdo nás čtete.

A jak vypadá bilancování z pohledu redakce? Na Věstníku pracuje báječná parta čítající kolem desítky lidí, která pravidelně mobilizuje své síly, pod taktovkou time-managementu hledá bílá místa v diáři a zamýšlí se nad tématy ladícími k jednotlivým zastavením Kola roku, pátrá po zajímavostech z pohanského světa a hlavně - píše.

Přestože jsme na poli vydávání časopisu všichni pouhými amatéry, snažíme se dát Věstníku pěknou časopisovou tvář a proto po autorech, jejichž jména vidíte u jednotlivých článků, přicházejí lidé méně viditelní, kteří provádějí korektury jednotlivých článků, připravují obrázky a celý Věstník sází tak, aby se vám příjemně četl.

Za každým Věstníkem se skrývá spousta práce, kterou ale pokaždé jednoznačně vyváží pohled na právě vydané číslo. Jsme moc rádi, že si Věstník stahujete a čtete, protože práce na něm a vědomí, že má své čtenáře, nás všechny moc baví. Zůstaňte s námi i nadále - budeme se těšit na další setkání nad stránkami Věstníku.

Lucile

Milí pohanští čtenáři,

už je to rok, co jsem se připojila k novému redaktorskému týmu, který se s velkým nasazením pustil do nelehkého úkolu - vzkřísit znovu k životu Věstník PFIcz. Jako nadšenec do literární tvorby jsem uvítala příležitost přičichnout alespoň trochu k novinářskému řemeslu a vyzkoušet si na vlastní oči a kůži, jak se vlastně dělá pohanský časopis.

Odměnou za čas a energii, které každé dva, tři měsíce Věstníku daruji, jsou mi příležitosti leccos nového se přiučit - třeba umění seškrtnat své "vededílo" a nehrouřit se z kritiky. Díky rozhovorům se mohu blíže seznámit se zajímavými lidmi z pohanské komunity a během přípravy cestovatelské rubriky jsem už nejednou objevila ve svém okolí nové magické místo.

Další příjemnou odměnou jsou samozřejmě ohlasy vás, čtenářů. Nejde jen o pochvalné poplácání po zádech, každého tvůrčího autora potěší a motivuje, dozví-li se, co čtenáře nejvíce baví a zajímá a co mu naopak ještě chybí a chtěl by si přečíst.

Ráda se s vámi budu opět v novém pohanském roce setkávat nad stránkami Věstníku, ať už jako se čtenáři a nebo třeba jako s čerstvou posilou našeho týmu.

Liliana

Milý René (Decastelo),

Vím, že Věstník asi nečteš, ale i tak bych ti touto cestou rád poděkoval za inspiraci k úvodníkům, kterou jsem tak moc potřeboval. Je o mě známo, že

z pohanských časopisů obecně jsem si dělal velkou srandu a z jejich úvodníků obzvlášť.

A když se kompletně změnila redakce Věstníku a mně bylo řečeno, abych místo keců okolo ukázal nějakou práci, tak jsem k úvodníkům přišel jako slepý k houslím. A ty, René, jsi mi byl velkou inspirací, jak se k tomu postavit.

Dobrý umělec opisuje, skvělý umělec krade. A tak jsem si od tebe ukradl ten nápad, že když je zima, tak není nutno se rozněžňovat nad krásami rampouchů a první jinovatkou, ale dá se napsat třeba o tom, jak si s kamarády vaříme výroční grog.

Touto cestou bych tě rád ujistil, že i když ty jsi se svými úvodníky nedávno skončil, tak já budu v těch svých pokračovat i nadále.

*Díky,
Tvůj Tasselhof*

Vážení čtenáři,

mám pro vás pár čísel a informací, které vás možná při čtení každého čísla nenapadnou.

Věstník PFIcz pro vás píšeme už 8 let od roku 2006. Do roku 2011 jsme dělali Věstník hodně na kvantitu (výjimkou nebylo číslo s více než 60 stranami), ale od roku 2013 se soustředíme spíše na kvalitu, byť za cenu menšího počtu stran.

Tvorba jednoho čísla znamená usilovnou práci 7 a více lidí. Pro každé číslo je vyfocena unikátní fotografie.

Každý článek vidí všichni členové týmu, schvalují jeho obsah a kontroluje ho korektor. Pokud není článek dostatečně kvalitní, do Věstníku se nedostane (ano, i pár takových článků už bylo) nebo musí být autorem přepracován.

Finální tvorba Věstníku neprobíhá ve Wordu, OpenOffice nebo podobném editoru, ale sází se v programu určeném na tvorbu časopisů.

Práce na Věstníku znamená několik desítek hodin práce každé 3 měsíce a celý tým ji vykonává jako dobře seřízené soukolí. To vše proto, abychom vám při každém velkém svátku Kola roku poskytli ten nejlepší a nejstarší pohanský on-line časopis, který dokážeme.

Proto vás chci poprosit o laskavost - ukažte nám, že se vám naše práce líbí nebo nelíbí, posílejte nám zpětnou vazbu, nesouhlaste s autory článků, podporujte autory. Dejte nám jakkoliv vědět, že naše práce má stále smysl. Víme, že si naši pracují stahují stovky lidí, ale nevíme, co na ni říkají. Pošlete nám váš názor, prosím.

Cody

Milí čtenáři a čtenářky,

pokud čtete tato slova, tak přijměte velké díky, protože bez Vás by obnovení Věstníku PFI nenastalo. Jsme rádi, že se Vám líbí a budeme rádi, když nám dáte vědět své ohlasy, nápady, věci, které Vám v něm chybí atd., což nám společně pomůže ho posunout zase stupínek výš.

Díky i redaktorskému týmu. Je rozhodně jedním z důvodů, proč mně dává smysl

podílet se na jeho tvorbě a obsahu. Obohacuje mě to ve spoustě dalších věcech - těmi jsou práce s kritikou, korekcí a obecně mít možnost nahlédnout celý ten proces tvorby. Je spousta témat na zajímavé a netradiční články. Pokud máte chuť, nebojte se napsat a zapojte se!

Pohanské Kolo roku se stále otáčí, stejně tak Věstník. Budeme rádi, když nad jeho texty budeme společně potkávat.

Díky Flash

Napište nám!

Líbí se vám Věstník PFI? Napište nám!

Těšíme se na vaše ohlasy, připomínky, postřehy i dobré rady.

Tři nejzajímavější komentáře oceníme drobným dárkem - tarotovými kartami Tiny Tarot, které se vejdou i do té nejmenší kapsy.

Naše adresa je vestnik@pohanskafederace.cz, ohlasy k Věstníku můžete zveřejnit i na naší FB stránce.

OBSAH

Všehochuť

úvahy a zamyšlení, vážně i nevážně

2 ÚVODNÍK

jak na nový rok, tak po celý rok

3 Z REDAKČNÍ POŠTY

co máme na srdci

14 HAVRANŮV SLOUPEK

z města nebo z divočiny?

23 ČLENSTVÍ V PFI

jak a proč se k nám přidat

Články

pohanství z mnoha pohledů

6 AŽ BUDEME PŘEDKOVÉ

přemýšleli jste někdy o tom, jak budou jednou vzpomínat právě na vás?

7 POCHÁZÍME Z ROHATÉHO BOHA

proč si s pohanskými chanty nedělat, co se nám zlíbí

10 POHANSTVÍ MEZI ŘÁDKY

pojdte s námi do pohádky! Nebo raději do snových krajin fantasy a pověstí

Rozhovory, reportáže

zajímaví lidé, zajímavá místa

12 MIKY: CÍTÍM SE BÝT POHANEM

rozhovor o blogování, etnickém pohanství a rodičovství

16 KRÁSY A ZÁHADY BÍLÉ SKÁLY

podzimní výprava do dávných časů

21 ZAJÍMAVÉ AKCE

kam vás zve PFI a její spolupracovníci

Věstník Mezinárodní Pohanské Federace pro Čechy, Moravu a Slezsko

ČASOPIS PŘIPRAVUJÍ

šéfredaktorka: Lucie Haberlová

editorka: Jana Balušíková

GRAFICKÁ PODOBA

obálka: Pavel Ungr

foto: Wilhelmine Lachmanová

grafická úprava: Lucie Haberlová

DÁLE SPOLUPRACOVALI

Květa Brudnová, Tereza Micková,

Pavel Janíček

toto vydání
PROŠLO HAVRANEM

AŽ BUDEME PŘEDKOVÉ...

TEXT: PAVEL UNGR

Přemýšleli jste někdy o tom, jací jste a jací z vás jednou budou předkové? Zkusme si představit, že naše děti zdárně přestojí období pubertálního vzrodu a že jednou půjdou v našich šlépějích. Že jim zkrátka bude pohanství blízké tak, jako je nyní nám. Co myslíte, na koho by měly při Sumbelu připíjet? Jaké předky chceme, aby si pamatovaly?

Hrdinové

V naší současné společnosti chybí pozitivní vzory a nemá je ani naše zatím ještě poměrně mladá pohanská komunita. Pojdme se tedy pokusit nějaké vytvořit. Staňme se někým, na koho se bude ještě po letech s obdivem vzpomínat. Pište básně nebo knihy, tvořte rituály pro ostatní, vedte pohanskou skupinu nebo organizujte akce pro ostatní. Podporujte pohanství a vysvětlujte těm, kteří o to stojí. Vzdělávejte se

a vzdělávejte ostatní. Buďte vzorem. Buďte někým, koho byste si sami byli ochotní vážit a připili na něj jako na hrdinu při Sumbelu.

Rodina

Role rodiny v České republice není příliš v dobré kondici. Znáám jen málo rodin, kde vztahy rodičů, prarodičů a dětí jsou ve vzájemné rovnováze. Pohanské skupiny pak často nefunkční rodiny nahrazují. Poučme se z toho a nedělejme chyby jako naši rodiče.

Pokud je pro pohana něco zásadního, tak je to vztah se svými blízkými – ať už je to to rodina, klan nebo kult. Naučme se být tu jeden pro druhého, nesoudit a nehodnotit, ale být oporou.

Naučme se dát svým dětem bezpečný prostor, v kterém mohou poznávat svět, ale současně jim

dejme volnost k tomuto poznání. Přistupujme k nim s respektem a naučme je i respektu k ostatním. Vychovejme z nich zdravé sebevědomé jedince, kteří budou znát svoji hodnotu a respektovat hodnotu druhých. Naše děti určitě také ocení jistotu, že jejich rodina stojí při nich a mohou se spolehnout na její podporu. Za všech okolností. Jsou to přece naše děti, naše krev, pokračování našeho rodu.

Respekt a úcta

Nebudte agresivní, buďte vstřícní a zkuste nejprve pochopit postoj toho, kdo s vámi nesouhlasí. Ukažte, že jste hrdí na to, že jste pohané. Respekt a úctu si nelze vynutit. Ty je třeba si zasloužit. Pokud dokážete být někým, koho si ostatní váží v nepohanském, prostředí, velmi pravděpodobně si vás budou za podobné hodnoty vážit i pohané. Respektujte nepohany, respektujte lidi patřící do jiných náboženství a naši pohanskou víru nikomu nevnučujte. Pokud vám naše společnost v něčem nevyhovuje, pokuste se ji změnit. Svým příkladem a svými činy.

Budou na nás vzpomínat?

Tato slova mají být připomenutím toho, že je třeba čerpat z příběhů minulých, ale současně nesmíme zapomenout psát příběhy budoucí. A měly by být takové, aby o nich mělo smysl psát a aby je také chtěli jednou naši potomci vyprávět svým dětem. Aby i za desítky let pohané měli důvod zvednout pohár s medovinou a připít na své předky. Dokážeme to?

POCHÁZÍME Z ROHATÉHO BOHA? DOST MOŽNÁ, ALE NEZPÍVEJTE O TOM

TEXT: LUCIE HABERLOVÁ

*Před nějakým časem zatřásl pohanskými sociálními sítěmi za velkou louží malý skandál. Hudební skupina Serpentine vydala a pustila do prodeje CD s pohanskými chanty, jehož součástí byla i oblíbená verze písně *We All Come from the Goddess/Hoof and Horn*. To celé následovalo poučení. Poučení o tom, co se stane, když šlápnete čarodějnicí na kuří oko.*

Onou čarodějnici je v tomto případě maďarská rodačka Zsuzsanna Emese Mokcsay, známější pod jménem Z Budapest. A dlužno říct, že byla rozhodně v právu. Ale pojďme pěkně od začátku.

Pohanské rituální popěvky, pro které užíváme počeštěného anglického výrazu chanty, jsou často nedílnou součástí našich obřadů. Většinou je vnímáme jako natolik tradiční a zlidovělé, že zapomínáme na to, že mají svého autora – anebo ho bereme jen jako součást příběhu, který se k danému chantu váže. A často u toho ani nevzpomeneme na jednu malou drobnost. Copyright a autorská práva.

Ta samá drobnost ovšem může značně dopálit onoho autora, pokud si s jeho chantem děláte, co se vám zachce.

Z Budapest svůj chant *We All Come from the Goddess* napsala pro ženy z tradice dianické wiccy, kterou sama založila. Tato tradice obecně uznává existenci Boha i Bohyně, avšak obvykle oslavuje pouze Bohyni samotnou – s odůvodněním, že úcta

samhain 2014 | 7

We All Come from the Goddess

hudba a text - Z Budapest

We all come from the God - dess, and to her we shall re - turn, like a
Stvo - ře - ni jsme Bo - hy - ní, jed - nou vrá - tí - me se k ní, ja - ko

drop of rain flo - wing to the o - cean.
deš - té kap - ky plu - jí k mo - ři zpát - ky.

k Bohu náleží mužům. I proto má původní verze pouze jednu sloku – tu o Bohyni.

Chant si však nedlouho po svém vzniku začal žít tak trochu vlastním životem a stal se uvítací písní mnoha rituálů na americkém kontinentu. V tradičně křesťanských Spojených státech je občas označován jako „Pagan Kumbaya“, a tedy přirovnáván k písni, jež je vlajkovou lodí lidového prostého křesťanství, které potřebuje pouze víru a obejde se bez církve a jejích oficialit (text písně Kumbaya v češtině znamená „Přijď sem, můj Pane“).

Jako úvodní rituální píseň se však záhy začal používat i v kruzích mimo dianickou wiccu a dualitně smýšlejícím pohanům v něm začala chybět vyvažující mužská/božská složka. Řešení této situace se objevilo záhy a to hned dvojí. První z nich začalo doplňovat zmíněný chant jiným, a to Hoof and Horn (Kopyto a roh), jehož autorem je Ian Corrigan, bývalý arcidruid druidské organizace ADF.

Druhé řešení bylo tak říkajíc nasnadě – některý z pohanských kreativců se prostě rozhodl vyvažující část k původnímu chantu dopsat. A tak vznikla sloka začínající slovy We All Come from the Horned (Sun) God. Obě verze do dnešní doby v podstatě zlidověly a často jsou považovány za verze původní, někdy se kombinují i obě dohromady.

Z Budapest se však, žel bohům, na její názor ohledně úpravy jejího duševního vlastnictví, nikdo nezeptal.

Korunu tomu všemu nasadila právě jmenovaná skupina Serpentine, která na svém CD uvedla rozšířenou

verzi chantu a navíc opomněla uvést Z Budapest jako autorku.

A tak se v dubnu předloňského roku na jejím facebookovém profilu objevilo následující prohlášení:

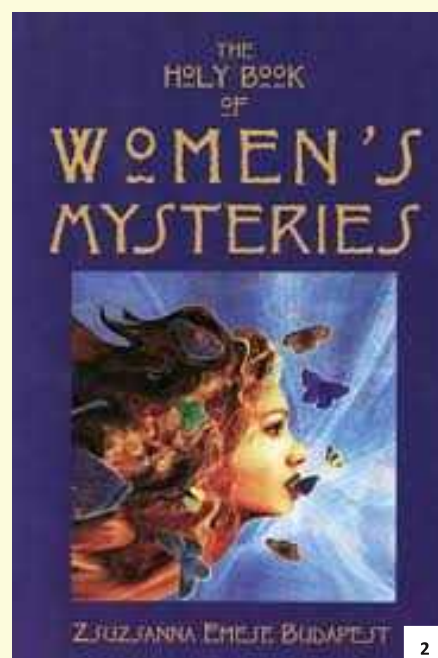
„Ráda bych, aby vešlo ve všeobecnou známost, že popěvek We All Come from the Goddess NEMÁ BÝT přepisován. Jde o mé intelektuální vlastnictví, ne o lidovou píseň, což je bohužel osudem mnoha autorů, jejichž tvorba je ukradena. Pokud od této chvíle ukradnete mou píseň, bude to mít následky. Vložíte-li do mé písně muže, například Boha, aktivuje se kletba.

...

Napsala jsem tuto píseň pro ženy uctívající Bohyni. Oběhla celou zemi. Nevadí mi, když ji zpíváte, pouze pokud ji prodáváte a nevedete mé autorství.

Je to posvátná píseň a já ji budu chránit... Blessed be!”

Malicherná záležitost? Můžeme to tak vidět, nicméně asi by se nám také příliš nelíbilo, kdyby „naši“ pohanskou píseň převzali křesťané a zpívali na mších třeba „Jsme jednou

1 Gathering the Goddesses Z ve vzdělávacím filmu natočeném na semináři v Austinu

2 Holy Book of Women's Mysteries Základní kniha Dianické tradice

3 Z Budapest ve svém obchodě se svíčkami

farností, v tom našem kostele, slavíme spolu, mši nejsvětější“ – na melodii We are the circle. Dianická wicca je sice také vírou pohanskou, nicméně od dualitních směrů se výrazně liší.

A stejně jako vedle něžných Bohyní Matek a chápacích Stařen známe i Bohyně nemilosrdné, nelze od dámy drsnější náтуры, jež v mládí navštěvovala bouřlivější demonstrace coby vrhačka Molotovových koktejlů, očekávat zázračnou proměnu v mírumilovnou, nadevše povznesenou a chápací babičku milující celý vesmír (byť obvykle přesně takovou je).

Reakce pohanské komunity na výše uvedené prohlášení, byly různé. Značná část je chápala jako útok na svou vlastní víru nebo alespoň

presvědčení, že si mohou přidat, co chtějí, a kam chtějí – alespoň pokud jde o písně. Pod samotným příspěvkem padaly výrazy jako „sexistický hnusák“ a jemu podobné.

Pak se objevila část lidí, chápacích, že pokud někdo k úpravám svého autorského díla řekne NE, znamená to NE a mělo by to být respektováno. Nemůžete mít všechno jen proto, že to chcete.

A nakonec se objevila skupinka,

kteřá s pokorou mnoha pohanům vlastní sepsala následující modlitbu:

„Ctěná starší,
miluji tě bezmezně,
odevzdávám se tvému soucitu,
odpouštím ti.

Cítím tvou bolest, tvůj hněv, tvou nenávisť. Beru na vědomí tvůj boj. Přestože jsi mě zranila, nekrvácím. Reaguji, bez závislosti, pouze v kráse, pravdě a lásce. Nabízím ti květinu, abys ji přijala či nepřijala, bez očekávání, že mi to oplátíš.

Modlím se za tvé uzdravení a za zdvořilost tvé linie.

Blessed be.“

Sami můžeme rozhodnout, zda tento krok označíme za velkorysý a opravdové odpuštění někomu, o němž má dotčená skupina pocit, že jim neprávem ukřivdil, anebo za pokrytecké kopnutí od někoho, kdo není ochoten akceptovat názor a rozhodnutí druhého.

Jedno ale víme jistě. Ten, kdo někdy viděl Z Budapest sesílat kletbu, případně slyšel o jejích následcích, její slova na lehkou váhu brát nebude.

4 Oficiální fotografie Zsuzsanny Budapest

5 Goddess Festival Z Budapest na festivalu, který pravidelně pořádá v Kalifornii

POHANSTVÍ MEZI ŘÁDKY

TEXT: TEREZA MICKOVÁ

Samain je podle keltské tradice časem, kdy je člověk schopný přes průhlednou oponu zahlédnout jiné světy. Zároveň začíná chladná polovina roku, která pro naše předky znamenala návrat z polí a sadů do teplého domova, kde trávili zimu vyprávěním příběhů.

V našem světě už dávno neprožíváme zimní měsíce hezky doma u krbu, naopak máme spoustu práce, školy a horečnatého nakupování dárků pro blízké. To však neznamená, že bychom se měli vzdát příběhů. Stačí si vlézt pod zahřátou deku a otevřít knihu – bránu do jiného světa.

Pohan zpravidla bývá člověk, který lační po epickém vyprávění o hrdinech, mýtických stvořeních a neobyčejných činech. Avšak dnes

vychází taková spousta knih, že hledat v nich ten správný příběh je mnohdy spíš utrpení než radost. Prokousat se hromadou nekvalitních románů, než vás konečně nějaký nadchne a možná i změní váš život, zabere neúnosné množství času. A tak jsme si v redakci řekli, že se to čtenářům pokusíme trochu zjednodušit.

V následujícím článku nenajdete seznam odborných knih o pohanských náboženstvích (což je ovšem také dobré čtivo), najdete zde doporučení na pár osvědčených příběhů s pohanskými prvky. Takže pokud ve vás podzim probouzí touhu po dávných hrdinských příbězích, usaďte se pohodlně nejlépe někam ke krbu a nechte se inspirovat...

1. **Ryhopský les**

Cyklus románů o Ryhopském lese

vznikl pod perem Roberta Holdstocka - anglického spisovatele, který za první z těchto románů obdržel v roce 1985 cenu World Fantasy Award. Oprávněně. Holdstockova tvorba překypuje silnými, hlubokými pocity, které vás jednoduše strhnou do fantasticko-mytického příběhu.

Děj se začíná v **Lesu mytág** (1984) kdesi ve Walesu, kde přežívá prvotní les, Ryhop. Na jeho okraji stojí Dubový srub, kam se po válce vrací Steven Huxley. Najde zde svého bratra, který po otci zdědil posedlost Ryhopským lesem. Steven začne s pomocí otcova deníku objevovat záhady svého dětství. Poznává mytága – bytosti, které les vytáhne z lidské mysli a ožíví jako archetypální hrdiny. Tak pozná i Guiweneth, keltskou princeznu s pohnutým osudem.

Lavondyss (1988) se odehrává několik let po Lesu mytág. Hlavní hrdinkou je zde Tallis, dívka, jejíž bratr se ztratil kdesi v Ryhopu, a která na kraji lesa vídá mytága. Les jí ukazuje výjevy z historie a snad i budoucnosti a láká ji do svého nitra. Když Tallis uvidí Scathacha, umírajícího bojovníka, její osud je zpečetěn a ona překročí hranice lesa.

Les kostí (1991) se odehrává ještě před Lesem mytág a sleduje osudy George Huxleyho, otce Stevena a Christophera.

Hloubení (1993) nás opět přenesení v čas, jsme v ději zhruba rok po Lavondyss. Hlavní postavou je Alex, chlapec, který byl do Ryhopského lesa unesen a nyní je v něm uvězněn.

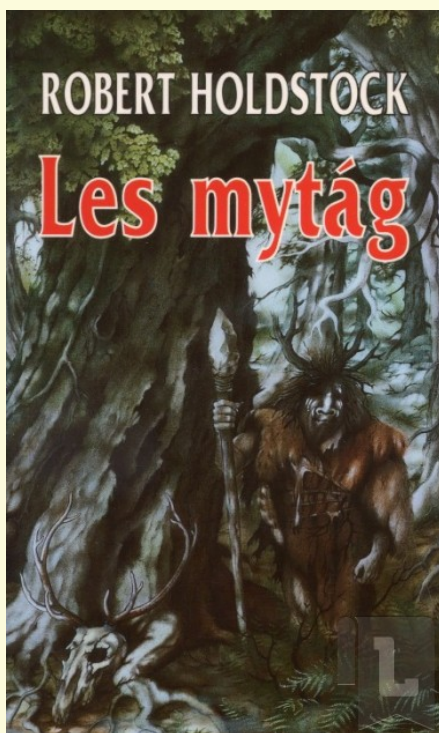
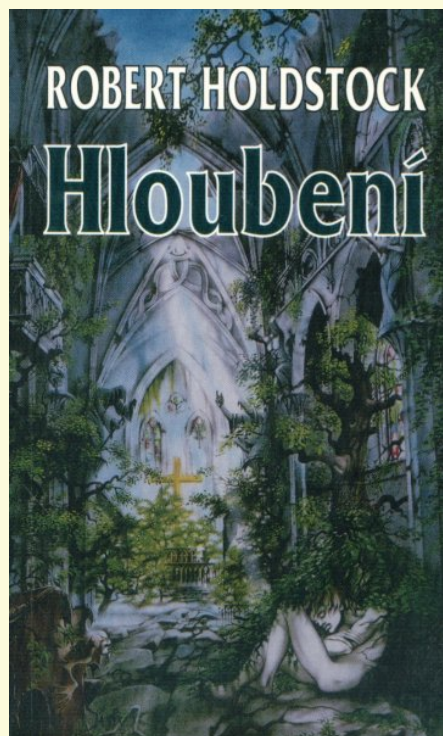
Jeho otec po letech ztrácí naději, avšak jednoho dne zjistí pravdu. Vydává se do lesa, aby svého syna zachránil. To však nebude jednoduché – les ožívuje Alexovu bujnou fantazii a vytváří tak pokřivená, krutá mytága.

Cyklus dál pokračuje s romány **Merlinův les, Brána ze slonoviny, brána z rohu a Avilion.**

Není jednoduché vracet se ze světa Ryhopského lesa, kde ožívají dávní hrdinové mýtů a legend, kde čas plyne jinak, než v našem světě, a kde se vzdálenost měří ročními obdobími. Když budete neopatrní, ztratíte se v dobách Robina Hooda, Artuše Pendragona a sira Gawaina, Jásona se zlatým rounem nebo dávných keltských hrdinů.

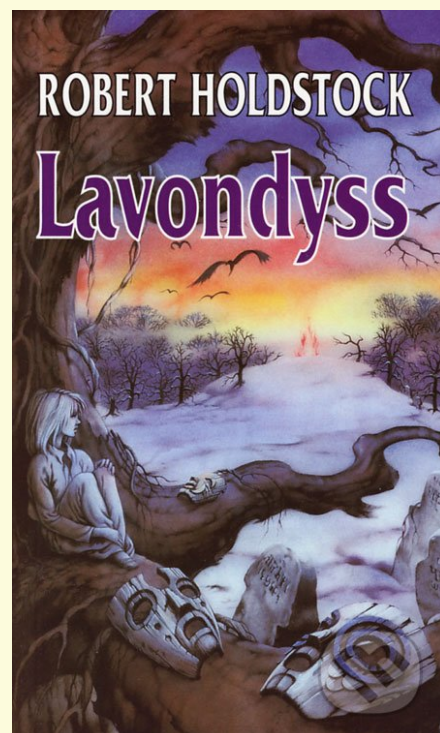
2. Stín modrého býka

Tentokrát se pro změnu vydáme do domácího prostředí, kde si představíme román dvojice českých autorů – Františky Vrbenské a Leonarda Medka. Kniha vyšla v roce 2001 a už jen díky jejímu vzhledu ji nepřehlédnete. Na obálce je ilustrace Jany Šouflové, jejíž jméno automaticky evokuje kvalitu.

Příběh se odehrává na soumraku keltského věku na našem území – pro pohany s keltským zaměřením neskutečně lákavé téma. Doby se mění a Kelty zvolna vytlačují Germáni, neústupně si zabírající čím dál větší kusy země. Do toho se přimíchá ještě římská obchodní výprava a o mezinárodní příběh je postaráno.

Hlavní děj se však stále točí kolem Keltů. Poznáváme zatvrzelého bojovníka Kraka, který svůj život zasvětil pomstě. Putuje zemí a hledá

vrahy svého bratra, který měl na opuštěné a prý prokleté výspě keltského světa (Stradonice) vyzvednout zlatý poklad.

Stín modrého býka je neuvěřitelně chytlavá kniha. Autoři velmi pečlivě nastudovali realie a to, spolu s použitím nám blízkého prostředí (již zmíněné Stradonice, menhir Pastýř u Klobuk, Gabréta-Šumava a další), nakonec vyústilo ve velmi čtivé a uvěřitelné dílo. Uchvacující množství detailů pohanského čtenáře potěší. Takže pokud se chcete ocitnout v době našich keltských (potažmo germánských) předků, neznám lepší možnost...

3. Edda

Nevím, zda je vůbec potřeba k tomuto něco dodávat. Sbíрка islandských epických písní, rozdělená na Poetickou a Prozaickou Eddu, je základním kamenem severské mytologie. Doba vzniku není přesně známa, ale nejčastější odhady zařazují dílo zhruba do 12. či 13. století. Příběhy v ní jsou však mnohem starší. Ačkoli je dílo islandského původu, většina vyprávění pravděpodobně pochází

ze Skandinávie, odkud se rozšířily na Island, kde se zachovala jejich ústní a později psaná podoba.

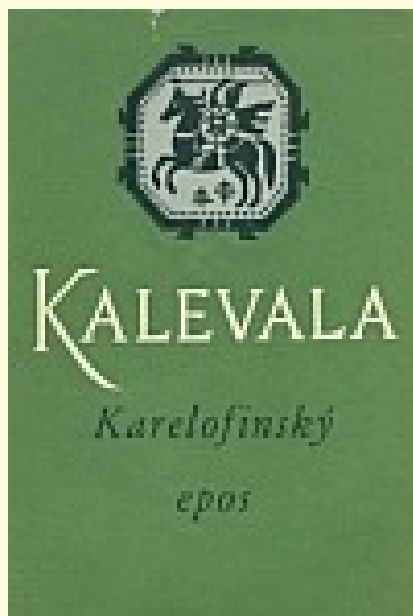
V češtině si můžete Prozaickou Eddu pořídit od roku 2003 (jako Edda a Sága o Ynglinzích) a Poetickou (jako Edda) od roku 2004.

Pohané zaměřené na Vikingy (a nejen oni) tedy mají jasno. Edda nabízí epické příběhy o Ódinovi, Thorovi, Lokim, konci a začátku světa a tak dále. Zároveň je to jedinečná možnost, jak se dostat ke zdroji Tolkienovy inspirace.

4. Kalevala

Za Kalevalou od Eddy nepůjdeme daleko, neboť tady máme co dočinění se sbírkou karelofinských eposů. Tedy s finskou mytologií, která se do severské neřadí. Celé dílo vyšlo sice až roku 1849, ale jeho autor, Elias Lönnrot, ho sestavil poté, co podnikl několik cest do Karélie (dnešní Finsko/Rusko), kde sbíral lidovou slovesnost. Výsledkem je obsáhlý epos o padesáti runách („básních“), který líčí osudy finských hrdinů - Lemminkäinen, Väinämöinen a Ilmarinen.

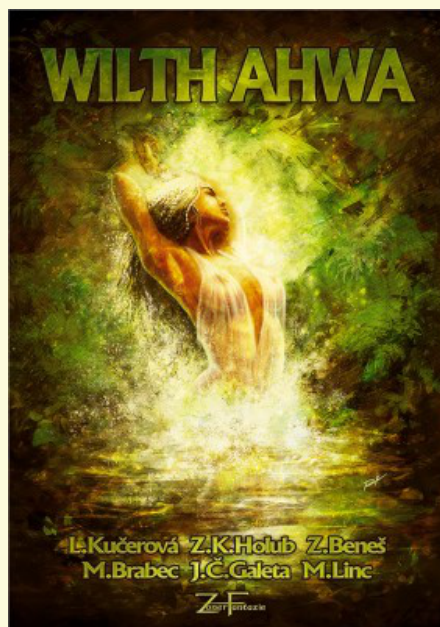
Český překlad je svým způsobem jedinečný, protože překladatel Josef

Holeček se naučil finsky jen proto, aby mohl Kalevalu roku 1894 vydat česky. Zároveň je tento překlad hodnocen jako jeden z nejlepších.

5. Wilth Ahwa

Opět se vracíme do českých luhů a hájů, tentokrát však ke sbírce povídek. Důvtipný čtenář už podle názvu knihy pozná, že se povídky v ní obsažené budou točit kolem naší nejznámější řeky – Vltavy. V šestici krátkých příběhů se můžete vydat za Kelty, Germány, Slovany, ale i Přemyslovci. Ať už jsme v jakémkoli věku, vždy máme blízko k nezkrotné divoké vodě, v jejíž proudech žijí nejen ryby, ale i mytická stvoření schopná lásky i nenávisti. S trochou

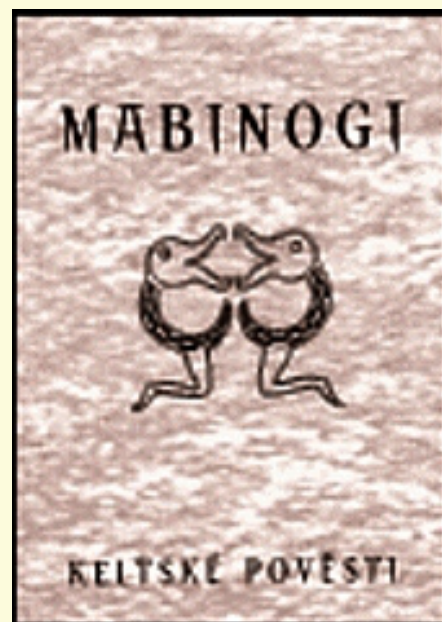
melancholie čteme o posunu vnímání – zatímco v pohanských dobách byla bohyně řeky uctívána, za nástupu křesťanství je odmítána a zapomínána.

V knize Wilth Ahwa si můžete přečíst povídky od M. Lince, L. Kučerové, Z. K. Holuba, Z. Beneše, M. Brabce a J. Č. Galeta. Vyšla v roce 2010.

6. Mabinogi

O severské a finské mytologii již byla řeč, teď opět přišla řada na Kelty. Mabinogi jsou mýty původem z Walesu, který kdysi také byl keltským královstvím. V díle se sice nesetkáme přímo s bohy, nýbrž s jejich polo-lidskými vyobrazeními. Kromě podivuhodných příběhů nás tak zabaví i snaha identifikovat známé keltské bohy v jednajících i přihlížejících postavách. Sem tam se bohužel také setkáme s křesťanskými motivy, které do pověstí vložili zbožní mniši a mírně je tak upravili. To však zážitek ze setkání s Pwyblem, Branwen, Manawyddanem, Mathem, Llewellynem, Kulhwchem nebo i Artušem nezkazí.

V češtině si můžete Mabinogi přečíst v překladu Jana Vilikovského z roku 1995.

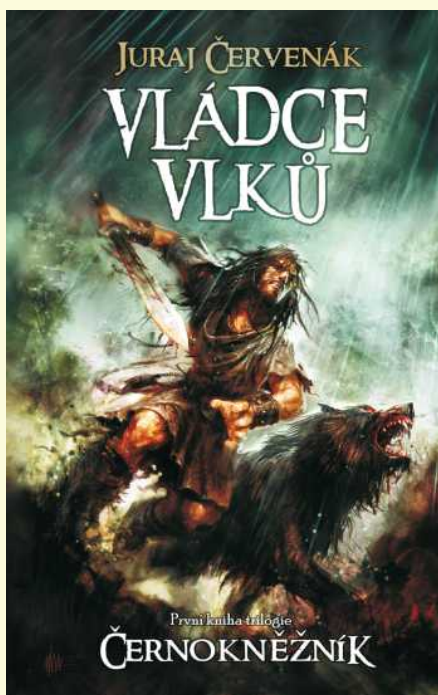
Tím jsme rozhodně nevyčerpali díla, která pohanovi přijdou k chuti, ale věřím, že inspiraci tu každý najde. A pokud by to přece jen někomu nestačilo, zeptali jsme se na čtenářské zkušenosti i jinde:

„Asi to vezmu trochu za jiný konec, ale krom pohanství se také věnuji bojovým uměním. V poslední době mě tudíž naprosto nadchla kniha *Ancient Germanic Warriors: Warrior Styles from Trajan's Column to Icelandic Sagas* od Michaela P. Spiedela, která propojuje oba tyto mé zájmy. Navzdory tomu, že je to kniha odborná, se v ní dozvíte mnohé zajímavé informace o dávných pohanských bojovnících a jejich životním údělu a víře. Ať už vás berou Ódinovi berserkři a vlčí muži nebo keltští dlouh vlasáči a duchové, musím tuto knihu doporučit. A pokud byste radši něco z čistě zábavné beletrie a fantasy, předhodím vám Červenákovu sérii o černokněžníkovi Roganovi, kde se slovanští bohové procházejí mezi lidmi, i když s jejich historickou podobou často nemají vůbec nic společného.”

K.K., student bojových umění

„Jako první se mi vybavila husitská trilogie, jejíž autor je A. Sapkowski. Příběh se mi líbil především proto, že celkem zajímavě a uvěřitelně popisuje vztah ke slovanským mýtům a magii stavějící na přírodních silách jako protipól ke "křesťanství", které se snaží potlačit husitskou revoluci. Druhou knihou je *Mordred* s podtitulem *Artušův bastard* od Douglase Clegga. Název napovídá, že autor vychází z Artušovských legend. Zde se mi líbilo, že postavy nepůsobí nijak nadneseně a legendárně, ale že jsou jejich charaktery vylíčeny celkem realisticky.”

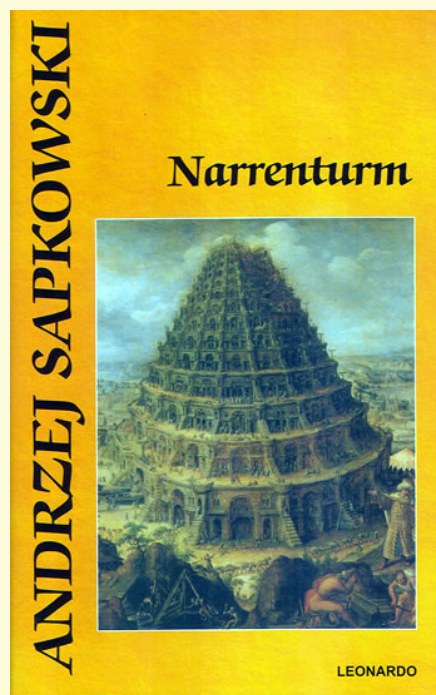
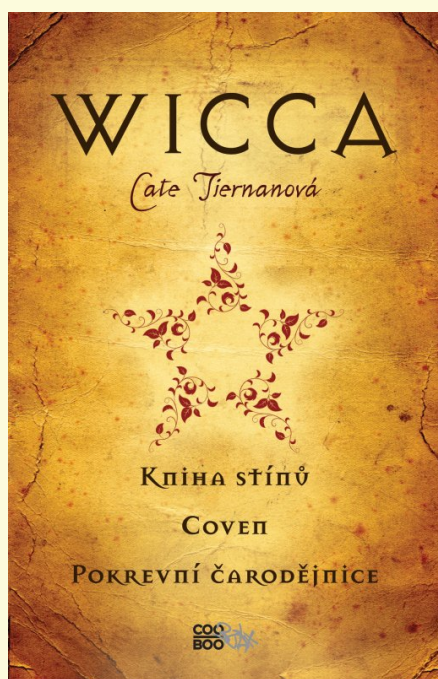
Zero, studentka

„Kniha *Wicca* od Cate Tiernanové mne zaujala svým pohledem na malou teenagerovskou skupinu, jejíž členové se různými způsoby začnou zajímat o moderní čarodějnictví.

Nepřehnaně, nečernobíle popisuje osud dívky zasažené první láskou, zradou ze strany nejbližších přátel, závistí. Tato celkem klasická zápleтка je situována do prostředí wiccy, kterou se dívka rozhodne studovat.

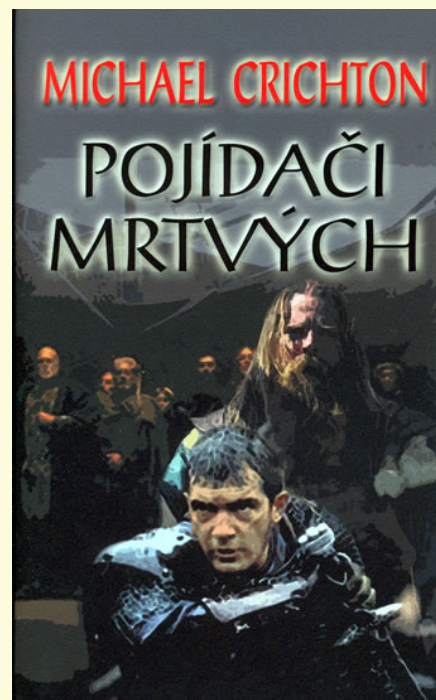
V knize figurují jak začínající, tak i starší čarodějové, kteří fungují

v covenech. Konce se český čtenář zatím nedočká, *Wicca* je souborem 3 knih v jedné a celá série má přes 10 dílů.”

Coreyemmah, čarodějnice

„*Pojídači mrtvých* z roku 1976 od Michaela Crichtona. Výborně zpracovaná verze textu starého více než tisíc let. V roce 922 se Ahmad Ibn Fadlán, vyslanec bagdádského kalifa, vydal s poselstvem ke králi volžsko-kamských Bulharů. Na své cestě se na Volze setkal s mnohými kmeny, i s Normany – Varjagy

HAVRANŮV SLOUPEK

a popsal jejich kulturu, zvyky a způsob života. Poté byl unesen skupinou Vikingů daleko na sever a donucen účastnit se jejich boje s přízračnými mlžnými démony, kterým dali Vikingové hrůzný název „pojídači mrtvých“.

Další děj už většina z vás zná z hollywoodského zpracování filmu Vikingové (The 13th Warrior s Antoniem Banderasem), u kterého mě rozčiluje už jen ten překlad názvu do češtiny, protože to, že je Ibn Fadlán donucen být třináctým bojovníkem na vikingské výpravě, je důležitá „maličkost“ – číslo 13 mělo magický význam a u nebezpečných a důležitých výprav musel být, dle autorova vyprávění, třináctým bojovníkem vždy cizinec.

Tím se dostávám k nejlepším prvkům ve vyprávění, a to popisu zvyků severanů, které jsou pro cestovatele z jihu mnohdy zcela nepochopitelné a odpudivé. Ke cti autora slouží, že se toto snaží popisovat co možná neobjektivněji a s humorem a dokonce i Arab se postupně přizpůsobuje severské kultuře, i když mnohdy s odporem. Crichton vychází ze zachovaných útržků z originálního Ibn Fadlánova cestopisu a doplňuje ho poznámkami pod čarou, které vysvětlují faktografii. Přesto přiznává, že některé části textu jsou domyšlené a netají se ani s problémy při překladu. Někteří tvrdí, že jde o jeho úpravu ságy o Beowulfovi. To ovšem neubírá textu na vtipu ani originalitě.“
Cairo, dřevárník

Teď už nezbývá nic jiného než skočit do knihovny či knihkupectví, rozdělát oheň v krbu, uvařit si něco teplého k pití a otevřít první stránky...
Potkáme se v jiných světech.

Zima se nám přiblížila. Zatímco zdivočelí pohané štípou dříví na zimu, trhají ze stromů poslední jablka a zakládají v demižónech zárodky kvasu k obveselení za dlouhých nocí plných divokých příběhů, pohané domestikovaní otáčejí kohoutky radiátorů doleva a v obýváku bez televize popíjejí k podvečerní meditaci svařák. Ti první považují ty druhé za zhýčkané bačkory, ti druzí ty první za romantické magory. A teď si z toho vyberte.

Pohan divoký se vyznačuje vlastnictvím nějaké té ratejny, situované v lukrativní lokalitě anglofilů označované jako „in the middle of nowhere“, kterou obývá společně s kočkou, psem a několika dalšími členy domácího zvěřince. Obvykle též ve společnosti souvěrného protějšku a několika vagabundů označovaných jako „děti“. Nezbytnou výbavou divokého pohana je pravý kožich a bytelná motyka.

Oproti tomu pohan domácí pobývá v panelákovém bytě, k večeři si vaří ze surovin ulovených v nejbližším supermarketu a v koupelně mu teče teplá voda i ve chvíli, kdy blesk udeří do nejbližší trafostanice.

Zatímco pohan domácí touží splynout s přírodou, podniká rituální a rozjímavé výpady do parků a příměstských lesů a v excitovaném stavu obdivuje pampelišky vyrůstající ze spáry betonového chodníku, divoký pohan neorganizované vpády přírody do svých polností tvrdě potírá a v potu tváře a v pracovních rukavicích zatracuje, zatímco už potřetí za poslední týden pleje mrkev.

Zdivočelý pohan pak v létě, v zimě rituálně koná venku, neboť je to tradiční a navíc se pak může před pohany domestikovanými vytahovat tím, jak je otužilý. Zimomřivý pohan domácí zve své souvěrce na rituály prostoupené teplem domova a ústředního topení, a aby pohanům divočákům ukázal, že není žádná bábovka, jednou za zimu vyrazí (oděně do goretexové bundy a lyžařských kalhot) na rituál na sněhu, nebo dobrodružnou výpravu bílou krajinou zalitou měsíčním světlem.

Domestikovaný pohan se těm zdivočelým pochechtává, protože mu jejich životní styl přijde úplně mimo. To vše dělá v uzavřeném kruhu mezi dalšími domestikovanými pohany, neboť zdivočelý pohan má větší sílu a mohl by si to s ním vyřídit ručně. Zdivočelý pohan pak pořádá pro domestikované přednášky o tom, jak zdivočet a zdivočení přežít, nejlépe s co nejmenšími náklady (opačně to nefunguje, neboť málokterý z divočáků je divočákem od přirození).

Naštěstí pro všeobecnou pohanskou pospolitost mají ale oba tyto živočišné druhy něco společného. Něco, co je propojuje, svádí dohromady a láká ke společným debatám.

Víru? Ale houby. Výkonný počítač a vysokorychlostní připojení.

MIKY: CÍTÍM SE BÝT POHANEM

TEXT: PAVEL JANÍČEK

Mnozí jistě čtete jeho blog a někteří z vás se s ním jistě už potkali. Ale víte, čemu Miky věří a jaká je jeho cesta? Nabízíme vám pohled do života slavného blogera.

Trochu se nám na úvod představ: Kolik ti je let, jaká je tvá pohanská cesta?

Jmenuju se Michal, ale asi od mých 14 let mě většina mých přátel zná jako Mikyho, někdy mě tak oslovuje dokonce i moje žena. Brzy mi bude 43 a posledních 16 let svého žití se cítím být pohanem. Začínal jsem jako eklektický wiccan, ale s přibývajícimi poznatky z oblasti historie, archeologie a etnografie jsem se postupně proměnil v etnického pohana.

Etnický pohan? Co si pod tím můžu představit?

Etnický pohan navazuje na víru svých

pokrevních předků, čerpá z pokladnice domácích duchovních tradic a snaží se je neředit cizorodými prvky z neevropských kultur. Vztah k rodné zemi, ke krajině ve které žije a k lidu, který zde žil před ním, je pro etnického pohana stěžejní.

Jsi hodně známý díky svému blogu. Jak dlouho už vlastně píšeš?

Ještě před blogováním jsem si psal ručně různé zápisníky a deníky, až mi jednoho dne kolega v práci řekl, že bych měl zkusit blogaření. V té době jsem vůbec nevěděl, že něco takového existuje. Řekl jsem si, že to zkusím, a světe div se, věnuju se tomu vlastně už skoro 6 let.

Jsi slavný? Máš nějaké fanoušky?

Nějaké fanoušky mám, ale o dost jsem jich přišel v období, kdy jsem psal knihu ke svým runovým kartám, a aktivitu na blogu jsem utlumil.

Takže jak jsi na tom s návštěvností?

Nyní navštíví můj blog cca. 300 lidí denně, předtím to bylo okolo pěti set. Knihu se mi ale nakonec nepodařilo vydat, takže jí nyní uveřejňuju na blogu na pokračování a návštěvnost se zase zvedá.

A co jiné typy publikování? Láká tě posílat videa na Youtube?

Myslíš něco jako Coreyemmah?

Ano. Pustíš se do toho?

To bych asi neuměl. Ale kanál na youtube mám. Uveřejňuju tam ale víceméně blbosti, např. „bzručení včel v korunách stromů“ atd. (smích)

Hodně dlouhou dobu jsi byl "solitér" a asi před rokem jsi vstoupil do Pohanského Kruhu. Proč?

Myslím, že o českých pohanech obecně platí, že dost neradi fungují v rámci nějakých organizací. U mě to bylo také tak. Dlouhá léta jsem si jel po svém a neměl jsem zájem o to, aby mi do mého pohanství někdo kecal, nebo abych se musel podřizovat nějakým strukturám. Zároveň jsem ale toužil po tom, svoji víru s někým sdílet, oslavit svátky v nějakém kolektivu atd.

Pohanskému Kruhu jsem zpočátku nedůvěřoval, koluje o něm mnoho fám. Když jsme jeli s kamarádem Frostíkem, který se roky věnuje Keltům, na první akci PK, tak jsme si v autě říkali: „Hele, jestli to budou nějaké náckové, tak se prostě

otočíme a jedeme domů.“ Žádné hajlování se ale nekonalo a my zjistili, že kluci z PK jsou úplně normální lidi, se kterými se velice dobře shodneme. No a nyní jsme už oba s Frostíkem plnoprávními členy Pohanského Kruhu. Já konkrétně od října 2012, tedy už dva roky.

A co vlastně je Pohanský Kruh? Přiblížíš nám ho trochu?

Pohanský Kruh je společenství etnických pohanů, které funguje na principu regionálních buněk, např. PK – Jižní Čechy, PK – Vysočina, apod. Buňky, ale i jednotliví členové fungují dost autonomně. Všichni se hlásí k základním principům společenství, které najdete na našem webu, ale jinak si vlastně každý dělá, co chce. Ono by to ani jinak nešlo.

Jak vypadá členská základna?

Většina členů má přes 30, nebo přes 40 let, jsou to lidi, kteří už mají něco za sebou, a za léta své praxe si každý vytvořil svůj osobní přístup k věci. Navíc jsou mezi námi lidi, kteří preferují Slované, jiní zas Germány a někteří Kelty. To není problém, protože všechna tato etnika lze považovat za naše předky, kteří nám předali svou genetickou a kulturní výbavu. Při společných obřadech proto neoslovujeme bohy jmény, ale mluvíme k nim neutrálně, jako k „bohům předků“, „Hromovládci“ apod.

Nabírá pohanský kruh členy? A jak by měl takový "ideální člen" vypadat?

Nabírá. Členem se ale nestanete tak, že byste si podali přihlášku a zaplatili členský příspěvek. Funguje to obyčejně tak, že se zájemce ozve

na některý z našich e-mailů, které jsou uvedeny na webu PK, a my ho pak pozveme na některou z našich akcí. Chvilku se vzájemně poznáváme, a pokud pak zájem uchazeče trvá a nikdo ze stávajících členů nemá námitky, je uchazeč oficiálně přijat.

Musím tedy prokázat nějaké znalosti?

Vůbec ne. Někdy se lidí bojí, že je budeme zkoušet, ale o to nám nejde. Chceme jen vědět, jestli jsme s uchazeči „na stejné vlně“, pokud se ukáže, že mají třeba zájem spíše o wiccu, nebo druidství, doporučíme jim raději ČPS, PFI, OBOD atd.

A když už se stanu členem, kolik mě to bude stát?

Členské příspěvky se u nás neplatí, do činnosti se každý zapojuje podle svých schopností a možností.

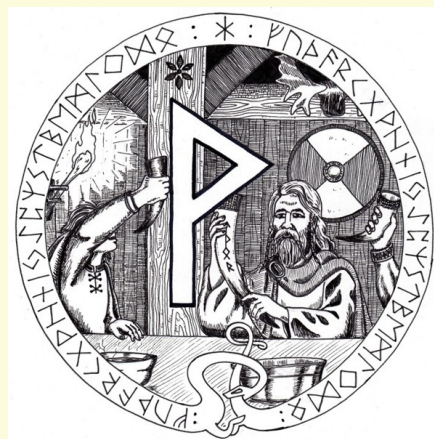
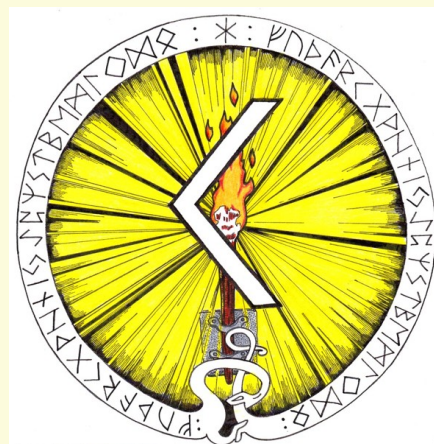
Ve Věstníku jsme měli miniseriál "políbení múzou." Cítíš se být políben múzou?

Tak, možná trochu. Od malička mi docela jde kreslení, slušně zpívám, napsal jsem i pár básní, nic světoborného, ale každý to v sobě nemá.

Má tvoje tvorba nějaký důvod, anebo je to "pouze inspirace"?

Většinou tvořím z donucení. (smích) Kamarádi od skautů mi zadají nějaký úkol: namaluj nám pozvánku, plakát, tabulky na tábor, obrázek do kroniky a já pak makám, abych to v jejich tradičně šibeničních termínech stihl. Ale třeba zrovna ty runové karty jsem kreslil rád, byl to pro mě způsob, jak tu Runu ještě lépe poznat, ztotožnit se s ní.

Několik runových karet ze sady, kterou Miky vytvořil. Na jeho blogu jsou zveřejňovány jednotlivé karty v černobílé i barevné variantě, společně s texty doprovodné knihy.

Sleduješ uměleckou tvorbu ostatních pohanů? Pokud ano, inspiruje tě někdo?

Moc pohanských umělců neznám, ale každopádně hluboce smekám před Fíbou (Jan Fibiger), ten patří určitě k těm nejlepším současným pohanským umělcům, a to nejen u nás, ale mám za to, že i celosvětově. Moc si vážím toho, že ho znám osobně a že ho mohu považovat za svého přítele. Je to nejen velký umělec, ale také nesmírně moudrý a přitom skromný člověk.

Ze zahraničních autorů mě fascinuje Rus Maxim Sukharev. Jeho obrazy inspirované slovanskou mytologií jsou nádherné.

Vím o tobě, že máš dvě děti. Jak jsou staré?

Dceři bude letos 20 a synovi 16. Dcera už žije u svého přítele a pracuje, stejně jako já a manželka, v sociálních službách. Syn letos nastoupil na průmyslovku. Rád by vystudoval i vysokou školu, chtěl by být architektem.

Pohanské rodičovství začíná být ožehavé téma. Máš nějaké rady pohanským rodičům?

Nemám. Mluvit jiným do výchovy jejich dětí je hloupost. Každý si musí na to své rodičovství přijít sám a třeba si u toho i trochu natlouct ústa. Rady stejně nebývají akceptovány.

A když jsme u toho, vedeš nějak své děti k pohanství?

Dneska už samozřejmě ne, jsou to samostatné osobnosti. A když byli mladší, tak nijak cílevědomě také ne, spíš přirozenou cestou. Když jsem

třeba dělal nějaký domácí obřad, stávalo se mi, že dcerka přišla a sedla mi do klína. Zapalovali jsme pak svíčky spolu a já jí trochu vysvětloval, co vlastně děláme. Vedli jsme ale vždycky děti ke kritickému myšlení a ke svobodě. Pohanství jsme jim spíše ukazovali jako jednu z cest. Ony se stejně ve škole a mezi přáteli setkávaly i s jinými světonázory, něco jim přikazovat by bylo kontraproduktivní.

A jsou tedy tvé děti pohany?

Ani jedno z našich dětí dnes není pohanem, ale možná něco přeci jen pochytily a v budoucnu, kdo ví? Každopádně je máme rádi takové, jaké jsou, a že by šli za trest do nějakého pohanského pekla, to se nebojíme.

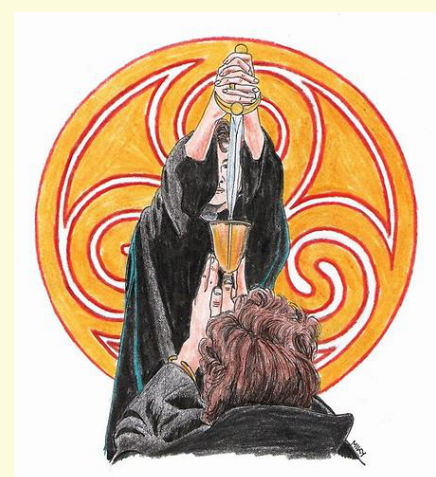
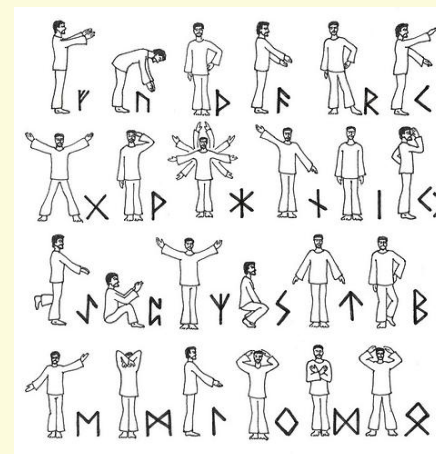
A co bys jako pohanský rodič uvítal od svého okolí?

Tak bylo by fajn, kdyby nás okolí nepovažovalo za exoty, ale to je spíš na nás, na pohanech, abychom ostatním ukázali, že jsme normální. Měli bychom se snažit lidem připomenout, odkud pochází, měli bychom vzkřísit staré zvyky, které ještě dožívají, nebo které lidé znají alespoň ještě z vyprávění svých babiček. Pak by snad pochopili, že neděláme něco exotického, ale hlásíme se k tomu, co je i jejich vlastním dědictvím.

Díky za rozhovor

Web: <http://moje-kniha-stinu.blog.cz>

Ukázka další Mikyho tvorby

KRÁSY A ZÁHADY BÍLÉ SKÁLY

TEXT A FOTO: KVĚTA BRUDNOVÁ

V seriálu věnovaném pohanským a magickým místům naší země tentokrát zamíříme na pomezí Brd a Křivoklátské vrchoviny. Nad vesnicí Sklená Huť na Rokycansku, v srdci Přírodního parku Radeč, se tyčí Bílá skála, cíl mého podzimního výletu.

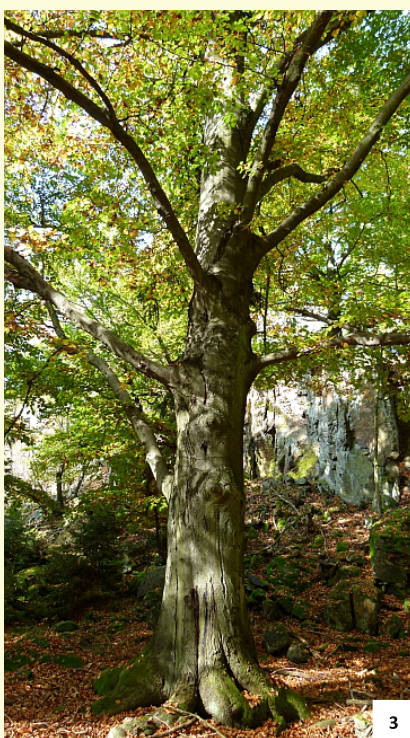
Bílá skála drží pomyslnou stráž na jihozápadním výběžku skalnatého hřebene, na němž se uprostřed smíšených lesů zvedá nejvyšší hora Křivoklátské vrchoviny, Radeč (nebo také Brno). Na jeho východním konci stál ve 14. století hrad Mitterwald, ten ale už za pouhé jedno století stačil zpuštnout.

Kroky pohana však většinou míří do hlubší minulosti, a tak se vraťme opět na začátek, na Bílou skálu, která skrývá pozůstatky mnohem staršího hradiště.

Jeho přesné stáří se zatím archeologům nepodařilo odhalit. Podle způsobu opevnění a volby terénu se usuzuje na pravěký charakter, snad pozdní dobu bronzovou nebo pozdní dobu halštatskou.

Už od zeleně značené cesty, stoupající od výsky Sklená Huť, mě pod vrcholkem skály upoutají její bělavé svahy vykukující mezi lesním porostem. Na vlastní oči se tak mohou přesvědčit, že skalní masiv tvořil přirozenou ochranu hradiště téměř ze všech stran.

Pozůstatky kamenného valu o délce 43 metrů, šířce 4 metry a výšce 1 metr proto najdeme pouze

na severní straně, tam, kde mělké sedlo odděluje Bílou skálu od hřebene Radče. Spatříte je po pravé straně od cesty při vstupu do areálu hradiště. To zabírá plochu asi 2 hektary.

Přestože archeologické výzkumy o historii tohoto výšinného opevněného sídliště mnoho neprozradí, samotné místo vás jistě okouzlí.

Prosluněná vyhlídka nad kamenným mořem přímo vyzývá k meditacím, zasněným výhledům do okolních lesů či posezení v kruhu přátel u ohniště.

Skalnatá zákoutí pod vrcholkem zase lákají k tvorbě přírodních oltářů nebo rozmlouvání s duchy lesa. Možná že i do těchto končin občas zavítají lesní panny, které se podle pověstí – společně s pokladem – schovávají v okolí bývalého hradu Radeč (Mitterwald).

Všímavého pozorovatele jistě během kochání se výhledem do kraje upoutá kopec zvedající se přímo naproti Bílé skále.

Pohled do mapy prozradí, že se tu vlastně z jednoho hradiště díváme na druhé. To protějščí – hradiště Březina – se však pyšní slavnější historií. Jedná se o jeden z nejstarších opěrných bodů Slovanů na západě Čech.

Pokud vám archeologické památky v radečských lesích budou málo, můžete navštívit i ty přírodní – například paleontologickou lokalitu na vrchu Rumpál. Ale i obyčejná procházka pod korunami rozložitých buků a dubů stojí za to, zvláště když je podzim proměněn v paletu ohnivých barev.

1, 3, 4, 6, 12 Kouzelná zákoutí pod Bílou skálou 2 Hradiště Březina na obzoru 5 Pohled na Bílou skálu ze Sklené Huti 7 Zbytky kamenných valů 8, 9 Krásy přírodního parku Radeč 10 Vstup do areálu hradiště 11 Kamenná moře pod vyhlídkou

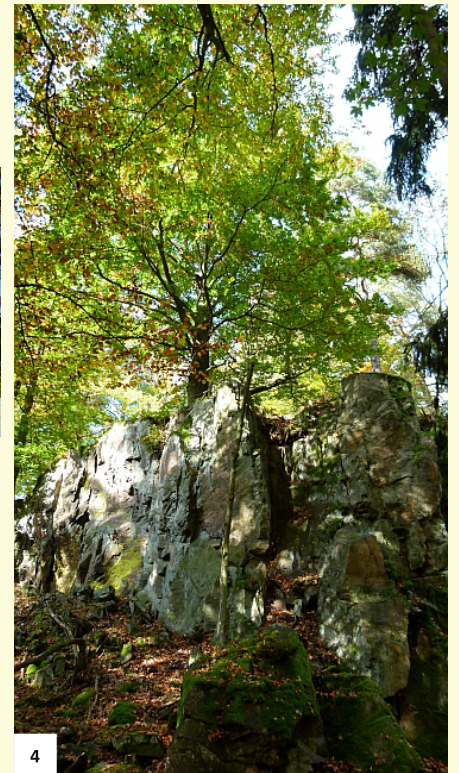

NAVIGACE

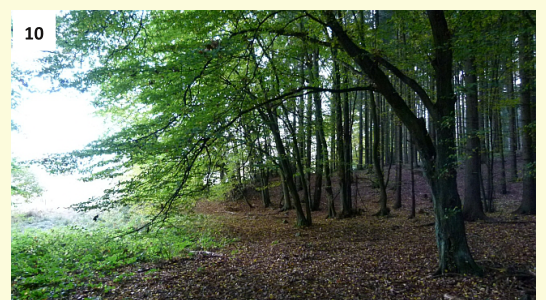
Bílá skála

Sklená Huť (Přívětice), okres
Rokycany

49°49'16.705"N, 13°39'3.463"E

1, 2, 3 Na Bílé skále
4 Kouzelná zákoutí pod Bílou skálou
5 Hradiště Březina na obzoru
6, 7, 8, 9, 10 Krásy Přírodního parku Radeč

Pozvánka na výstavu

Yggdrasil

Kresby inspirované staroseverskou mytologií a cestami mezi devíti světy.

Jaroslav Švandrlík

Vernisáž výstavy se uskuteční dne 12. 11. 2014
v Galerii Draha–Trutnov v 17 hodin.

Úvodní slovo pronese Mgr. Petr Kotyza
hudba: Marta a Rasputin Band–Trutnov

Galerie Draha–Školní 151–Trutnov

Rok se s rokem sešel a po 6. vás již zveme na Slavnost, která je spojena s obdobím Vánoc a jejich slavnostní atmosférou. Během Slavnosti chceme hlouběji prožít a pochopit smysl vánočních svátků, které svými kořeny ani zdaleka nejsou tak křečovitě optimistické, jak je chápe dnešní společnost. Jde o nastolení rovnováhy, o uctění starých zvyků a bohů. Přejí bychom si, aby se slavnost stala tradičním vánočním rituálem a opakovala se každý rok.

Slavnost je volně inspirována povídkami Poslední slavnost s harlekýnem od Thomase Ligottiho a Lovecraftovou Slavností a pro trochu konkrétnější představu půjde o sakrální průvod noční Prahou, podmínkou účasti je roucho (nebo minimálně kompletně černé oblečení) či kostým a bílá maska na obličej, kterou si přinesete namalovanou či vyzdobíte na místě.

Vážným zájemcům doporučujeme přečíst si zmiňované povídky a hlásit se na našem e-mailu cody@bloxxter.info.

Termín je protentokrát večer 20. prosince. Sraz bude v 18. hodin, vyrazíme mezi 19. a 20. hodinou. Připravte se na mlčenlivý pochod dlouhý několik kilometrů centrem Prahy s pár méně či více rituálními zastaveními.

Pubmoot v Dobré společnosti, MP & ČPS & PFIcz, Brno

více na FB PFI

POHANSKÝ PLES

OHNIVA BRIGIT

VÍCE NA WWW.STEZKYPOHANSTVI.CZ/PLES

V ceně strava, tematická přednáška a pohanský rituál,
slavnostní večere,
výuka společenských a lidových tanců,
samotný pohanský ples a ubytování.

6.-8. února 2015

LUČANY NAD NISOU, CHATA AGATHA

PFI FAMILY FRIENDLY

AKCE VHODNA PRO RODINY S DĚTMI

ČLENSTVÍ V PFI

Pokud se považuješ za pohana, můžeš být členem Mezinárodní Pohanské federace (PFI). Členství je roční a vítání jsou jak zájemci, pro něž je pohanství zcela novou věcí a zatím spíše hledají, stejně jako zkušení dlouholetí vyznavači pohanských kultů.

PFIcz nabízí všem členům:

- Přístup do interní sekce webových stránek, kde naleznou cenné návody a informace, recenze, překlady cizojazyčných textů, ke kterým mají i na mezinárodní platformě přístup pouze členové PFI.
- Přístup do všech sekcí fóra Mezinárodní pohanské federace.
- Přístup na internetový server Pagan Plaza, kde jsou ke stažení lokální věstníky z různých zemí a mnohojazyčný internetový čtvrtletník pro členy, Pagan World (Pohanský Svět).
- Možnost zapojit se do projektů a plánování akcí PFIcz a tím jak tuto organizaci, tak pohanství v ČR spoluvytvářet.

Člen se stane součástí Mezinárodní Pohanské federace. Zároveň je členství podporou lokální pobočky, tedy PFIcz.

PFI má mezinárodně platná pravidla pro přijímání nových členů, která jsou:

- musí ti být víc než 18 let (nebo 15 se souhlasem rodičů)
- souhlasíš se třemi principy Mezinárodní Pohanské federace
- zaplatíš členský příspěvek nebo se staneš aktivním členem týmu.

Z členského příspěvku PFI financuje chod své lokální pobočky. Aktuální výši najdeš v přihlášce. Česká pobočka každoročně vydává zprávu o způsobu nakládání s těmito financemi. Na co peníze používáme?

- organizaci akcí v jednotlivých regionech ČR (např. zálohy za rezervace v restauracích),
 - přednášky a workshopy tuzemských i zahraničních pohanů (např. cestovní výdaje),
 - správu webu (hosting)
- a mnoho dalšího.

Konkrétní projekty pravidelně zveřejňujeme na webu i sociálních sítích PFIcz.

Pokud máš zájem stát se členem PFI, stáhni si přihlášku na <http://www.pohanskafederace.cz/clenstvi/> nebo kontaktuj nejbližšího regionálního koordinátora nebo mluvčí za PFIcz a staň se členem realizačního týmu.

